

Kedves Dia, kedves Résztevők!

Köszönöm a meghívást. Sajnálom, hogy személyesen nem tudok ott lenni. Ez a meghívás számomra nagyon megtisztelő, hiszen egy volt tanítványom hívott, aki egy órára hatására választotta a múzeumpedagógiát. Ezek mindig utólag derülnek ki, és nagyon megható történetek. Megerősítések, hogy talán jó úton jártam, jól gondoltam, hogy a tanítványaimat beavattam több dologba is.

Mit tudunk az egyetemi oktatásban, a tanárképzésben hallgatóinknak adni, mivel tudunk hatni? Nagyon nehéz kérdés, és nem könnyű feladat. Nem könnyű, mert az amúgy is rövid szorgalmi időszakban alig tudjuk a tantervi előírásban meghatározott témaköröket bemutatni. Nem könnyű, mert annyi információ, annyi újdonság van évről évre, amit jó lenne megismertetni, amire jó lenne a figyelmet főlhívni egy leendő tanárnak, leendő humán értelmiségnek, egy érzékeny, befogadó embernek.

Szerencsém volt, mert ehhez adódott egy óra, amely megadta a keretet. A magyar szakos tanároknak az új tantervben a módszertani kurzusok után, már közel a végzéshez van egy tanári kommunikáció órájuk. Ennek az órának a tanterve elég szabad, kevés a tananyag, aránylag nagy az óraszám, és ezt a kurzust szoktam arra használni, hogy valami mást is megmutassak a hallgatóknak, valami olyat, amely azért a tanári pályához, az iskolához kötődik, de annak a falaink kívül történik. Volt jó néhány év, hogy a kurzus keretében a múzeumpedagógia kapott nagyobb figyelmet. Az egyetemhez való közelsége miatt és Bujtor Anna kiváló múzeumpedagógus, drámapedagógus ottani működése kínálta a lehetőséget, hogy a Petőfi Irodalmi Múzeumba menjünk, ahol Anna fantasztikus foglalkozásain vehettünk részt. De volt olyan, hogy Anna jött az egyetemre, és a tanteremben elhitette velünk, hogy ott vagyunk a múzeumban, és éppen a Petőfi-kiállításon oldjuk meg a drámás feladatokat. Soha nem felejttem el, hogy egy ilyen látogatás után az egyik hallgató egy hét múlva lelkesen mondta, hogy fantasztikus volt a foglalkozás, mindenre emlékszik, minden adatra, tényre, ami ott, akkor a játéknak tűnő élménydús térben elhangzott. Azt gondolom, hogy ezek a megtapasztalt élmények jóval többet érnek, jóval maradandóbbak, mint egy előadás, vagy szakirodalmak olvasása. Annával még 2015-ben is volt kapcsolatunk, akkor egy TÁMOP pályázat kapcsán rendezett drámapedagógiai országos konferencián vezetett workshopot, igen nagy sikerrel és érdeklődéssel. A kis szeminárium terem helyett a foglalkozását a kari tanácsteremben kellett megtartania.

A már említett tanári kommunikációs szeminárium még sok-sok lehetőséget adott a megmutatásra, beavatásra. Voltak olyan évek, amikor a Kolibri Színház osztálytermi előadásait látogattuk, és az előadásokhoz kapcsolódó foglalkozásokon tapasztalták meg a tanárjelöltek, mi mindent is lehet egy témával kezdeni, hogy lehet feldolgozni egy irodalmi művet, hogy lehet abba beleszólni a mindennapokat. De volt, amikor előadók jöttek, tartottak foglalkozást, pl. a DIA (Demokratikus Ifjúsági Alapítvány) tagja az érvelés tanításának más módjáról, vagy fejlesztőpedagógus a diszlexiáról, diszgráfiáról, annak kezeléséről. Több éven keresztül vendégünk volt a Zöld Kakas egyik mentortanára. Éveken keresztül elmentünk Ritók Nórihoz Toldra. Sok hallgató ott ragadt, vagyis éveken keresztül visszajárt, táborot, foglalkozásokat

szervezett a gyerekeknek, de volt olyan is, aki a szülőknek tartott foglalkozást, beszélgetést. De megfordultak az órán olyan fiatalok, akik a művészeti neveléssel, különleges színházi, filmes módszerekkel igyekeztek a gyerekeket fejleszteni, de jött az Uccu alapítvány is. És ami fontos, hogy mindig mindenki egy szóra, mindenféle ellenszolgáltatás nélkül jött, adott, beavatott.

Ezek a találkozások, tapasztalások nem csak a hallgatónak, hanem nekem is mindig nagy-nagy élményt jelentettek, sokat tanultam belőlük, töltekeztem én is. Azzal, hogy több dolgot igyekeztem, igyekszem megmutatni, soha nem az a célom, hogy bármelyik tanítványomnak azt úgy kellene csinálni, hanem sokkal inkább az, hogy mint leendő tanárok ismerjenek meg minél több lehetőséget, alternatívát, és abból válasszanak, vagy alkossanak újat, olyat, amelyet el tudnak fogadni, amelyet belső meggyőződésből alkalmazni tudnak. Mert módszer sokféle lehet, és minél több birtokában van egy tanár, annál jobban és hitelesebben tudja a sajátját kialakítani, megalkotni.